

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΑ.

Ἦτο Μάρτιος καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἀνατολικῇ χώρᾳ ἐνεφανίζετο ἤδη τὸ ἔαρ.

Ἡ κυρία Χάρρισων ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐξοχικὴν τῆς ἔπαυλιν μόνον μετὰ δύο μῆνας, ἀλλ' ἔκτοτε, ἀπαξ καθ' ἑβδομάδα, μετέβαινε μετὰ τῆς ἀνεψίᾳς τῆς εἰς τὸ Βουρνάβασι, ὅπως ἐποπτεύῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου καὶ εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς οἰκίας.

Δὲν προσεκάλουν τινὰ, ἀλλὰ μετέβαινον μόναι, διότι ἡ ἔπαυλις ἦτο ἀπαράσκευος. Ἡμέραν τινὰ ὅμως, καθ' ἣν ἡ γραῖα φύλαξ ἡσθένει, ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰν τοῦ Μαυρικίου νὰ θεραπεύσῃ αὐτήν. Εἶτα δέ, λόγῳ συνηθείας, ὁ Μαυρίκιος ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις του καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς πελάτιδος του. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν διὰ τὴν Ἐλενίτσιν καὶ δι' αὐτὸν ὅ,τι εἶναι αἱ σχολικαὶ διακοπαὶ διὰ τὰ παιδιὰ. Ἐνῷ ἡ κυρία Χάρρισων ἐπετῆρει τοὺς ἐργάτας καὶ κηπουροὺς, οἱ δύο νέοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ, ἔκαμνον ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι ἵπποι εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐμίσθουν ὄνους, ὀδηγουμένους ὑπὸ τῶν ὄνηλατῶν. Ὁ Μαυρίκιος ὤδευε δεξιόθεν τῆς νεωτέρας τῶν δύο ἀμαζόνων, ὁ δὲ ὀδηγὸς τοῦ ὄνου τῆς παιδαγωγοῦ ἐβάδιζε πρὸς τ' ἀριστερὰ ταύτης, μὲ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν ἡνίων τοῦ ζώου, ἐνῷ ἡ κοκκῶνα, κατὰ τὴν ἐγγώριον συνήθειαν, ἐστήριζε τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀγωγέως.

Ὅτε ὁ ἱατρός εἶδε τὸ πρῶτον τὸν τρόπον ἐκεῖνον τοῦ ἵππευεῖν, εἶπε πρὸς τὴν Ἐλενίτσιν:

— Τί εἶναι ἡ ἀγνοία! Ἐὰν ἐγίνωσκον ὅ,τι γινώσκω τώρα, δὲν θὰ ἐγινόμην ἱατρός, ἀλλ' ὄνηλάτης εἰς τὸ Βουρνάβασι.

— Ὡ! — ἀπεκρίθη ἡ νεανίς — δι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα δὲν ἀπαιτεῖται διπλωμα, ἐπομένως, ἐὰν θέλητε νὰ λάβητε ταύτην τὴν εὐχαρίστησιν, ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὴν ὑπηρεσίαν σας.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῷ τοιοιτοτρόπως διήρχοντο πρὸ μιᾶς τῶν εἰς κατοίκους τῆς πόλεως ἀνηκουσῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μεῖζον μέρος τοῦ χωρίου, εἶδον ἐξερχομένας δύο κυρίας. Ἦσαν ἡ κυρία Λεωνίδου καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς. Ὁ Μαυρίκιος ἐχαίρετίσεν αὐτάς, ἀλλὰ μόνῃ ἡ μήτηρ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν.

— Θεέ μου! — ἀνεφώνησεν ἡ σύντροφος τοῦ Μαυρικίου — πόσον γίνεται ἀσχημος ἐκείνη ἡ μικρὰ καὶ πόσον ἡ μή-

τηρ φαίνεται ὠργισμένη! Τὰς βλέπετε πάντοτε;

— Πάντοτε, ἀλλ' ὀλιγώτερον.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τῆς ἐπιούσης τοῦ χοροῦ τῶν Χάρρισων, ἐγένετο πάντοτε δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν Λεωνίδου μεθ' ἀδρότητος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως ἦτο αἰσθητὴ ἡ μανία τῆς θυέλλης. Καθήμενος περὶ τὸ ταυτοῦρι, ἡσθάνετο ἀνησυχίαν καὶ ιδίως ἐπιθυμίαν ν' ἀπέλθῃ, ὥς ἐὰν εὐρίσκετο πρὸ τοῦ κρατῆρος τῆς Αἴτης ἐν ὧρᾳ ἐκρήξεως. Ἐν εἶδει λάβας ἤκουε συνεχεῖς ὑπαινιγμούς, ὅτε μὲν πικροὺς ὡς χολήν, ὅτε δὲ γλυκεῖς καὶ ἀηδεῖς ὡς σεράπιον. Δὲν τῷ προσέφερον κύπελλον καφέ, χωρὶς νὰ τῷ εἰπῶσι:

— Μὰς συγχωρεῖτε, ἐὰν δὲν ἦναι καλλίτερος. Ὑμεῖς θὰ ἔχετε συνειθίσει νὰ πίνετε ἄριστον.

Ὅταν, ὅπως καταστήσῃ τὸν ὀρίζοντα εὐδίων, ἐδοκίμαζε νὰ ἐγκωμιάσῃ νέον τι φῶρμα τῆς Ἀνέττας, αὕτη ἀπεκρίνετο μετὰ πικροῦ μειδιάματος:

— Σιωπήσατε! Μ' ἐμπαίζετε. Δὲν δύναται ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἔχῃ τὴν πολυτέλειαν τοῦ νὰ φέρῃ τοὺς στολισμούς του ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

Ἡ τσάτσα Κατήνα δὲν ἀπηύθυνε πλέον τὸν λόγον πρὸς τὸν πρῶτον εὐνοούμενόν της· οἱ θαμῶνες τῆς οἰκίας παρετήρουν σοβαρῶς ἐκεῖνον, ὅστις «εἶχε προσενεχθῇ τόσο κακῶς πρὸς τὴν καυμένην τὴν Ἀνέτταν».

Μόνος ὁ Δημοσθένης ἀπέδιδεν αὐτῷ δικαιοσύνην, ὅσάκις ὁ οἰκογενειακὸς Ἀρειος Πάχος κατεδίκαζεν αὐτὸν εἰς τὰς Ἑρινύας.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί σὰς ἔκαμεν; — ἔλεγεν — εἶπε ποτὲ εἰς τὴν Ἀνέτταν οὔτε λέξιν περὶ ἔρωτος; Αὕτη ἡ ἰδίᾳ ὠμολόγησεν ὅτι ὄχι. Ἐὰν ἔκαμε πρὸς αὐτὴν πολλὰ δῶρα, τὸ ἔπραξεν ἐξ ἀπλῆς ἀβροφροσύνης, διότι ὅλοι οἱ Γάλλοι εἶναι ἀδρόφρονες. Ἀλλως, τοιοιτοτρόπως ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν φιλοξενίαν μας. Τί διαβόλον! ἡμπορῶ νὰ ὀνομάσω ἄλλους πολὺ ὀλιγώτερον ἀδρόφρονες.

Ὅ,τι πραγματικῶς δὲν ἠδύναντο νὰ συγχωρήσωσιν εἰς τὸν Μαυρίκιον ἦτο, ὅτι ἐγένετο δεκτὸς οἰκειῶς εἰς οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἐκεῖναι οὐδέποτε εἶχον ὑπερβῇ τὴν φλιάν. Ἡ κοινωνικὴ ζηλοτυπία προεῖχε, τὴν καρδίαν τῆς Ἀνέττας κατέτρυχε καὶ ὀργὴ μᾶλλον προσωπικὴ.

Ἡ ὀργὴ τῆς ἀνεπτυχθῆ ἰδίως μετὰ τὴν εἰς Βουρνάβασιν συνάντησιν. Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ δεσποινὶς Λεωνίδου ἠρώτησε τὴν γραῖαν φύλακα τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας:

— Ἐκεῖνος ὁ κύριος ἔρχεται συχνάκις εἰς τὸ Βουρνάβασι;

— Τὸν εἶδα μερικὰς φορές, κυρία μου.

Λέγουν πῶς εἶναι ἀρραβωνιστικὸς τῆς κυρίας Ἐλενίτσας. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς εὐχαριστοῦνται νὰ ἦναι μαζὺ καὶ κάμνουν μεγάλους περιπάτους. Ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς κατηγορήσῃ, διότι τοὺς συνοδεύει πάντοτε ἡ διδασκάλισσα.

Προχθὲς οἱ ἀγωγιάται τοὺς ὠδήγησαν παρκεῖ ἀπὸ τὸ Βουρνάβασι.

— Εἶναι ἀσυνεσία — εἶπεν ὁ Δημοσθένης. Δὲν ἤξεύρει τις ποῦ εὐρίσκονται οἱ λησταί.

— Ὡ! — ἀπεκρίθη ἡ γραῖα — εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ κλέφταις δὲν πιάνουν τὰς γυναῖκας.

— Δὲν πρέπει νὰ τοὺς σκανδαλίζῃ τις. Ἀλλως, θὰ ἦτο σπουδαιότατον νὰ συλλαβῶσι τὸν νέον.

— Αἱ! δὲν θὰ ἔκαμνον κακὴν δουλειάν — εἶπεν ἡ Ἀνέττα, ἥτις αἰφνης ἔδειξεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Ὁ πατήρ τοῦ κυρίου Βιλφερὼν εἶναι ἐκατομμυριούχος.

Ὅτε ὁ Δημοσθένης ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς θυγατρὸς του, εἶπεν αὐτῇ:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃς περὶ τῆς περιουσίας τοῦ κυρίου Βιλφερὼν. Οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου διατελοῦσιν εἰς σχέσεις μετὰ τῶν ληστῶν καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ τοῖς ὑπαγορευθῇ κακὴ τις πρᾶξις.

Ἡ Ἀνέττα, ὡς καλῶς ἀνατεθραμμένη κόρη, δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς πατρικὰς παρατηρήσεις. Ὅτε ὅμως τὴν ἐπομένῃν ἑβδομάδα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Βουρνάβασι, κατῳρῶσεν, ὅπως οἱ ἡμίσεις τῶν ἀγωγέων μάθωσι τὴν σημαντικότητα τῆς περιουσίας τοῦ νεκροῦ ἱατροῦ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, οἱ μεμνηστευμένοι νέοι, ὡς πάντες ἀπεκάλουν αὐτούς, ἀπεφάσιζαν νὰ μεταβῶσι νὰ προγευματίσωσι πλησίον διαυγοῦς πηγῆς ὕδατος, κατερχομένου ἐκ τοῦ ὄρους, δύο μίλια ἐκεῖθεν τοῦ Βουρνάβασι.

Ἡ ἐκρινὴ ἡμέρα ἦτο λαμπρὰ καὶ θερμή. Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἔφερε τὴν ναυτικὴν στολήν του, ἀλλὰ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ὡς ἔπραττε κατὰ τὰς ἐξοχικὰς ἐκδρομὰς. Ἐβάδιζε πεζός, ὡς συνήθως, ἐνῷ αἱ δύο κυρίαι, προστατευόμεναι κατὰ τοῦ ἡλίου ὑπὸ πλατέων ἀλεξηλιῶν, ἐπέβαινον ὀναρίων, ὀδηγουμένων ὑπὸ τῶν ἀγωγέων.

Προσῆγγιζον εἰς τὴν πηγὴν, ὅτε, κατὰ τὴν στροφὴν ὁδοῦ τινος, ἀπήντησαν βραχύσωμον καὶ μὲ πονηρὰν φυσιογνωμίαν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ μακρὰ καὶ πυρρόθριξ κόμη διέφευγε τοῦ φεσίου του καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου του. Διὰ τοῦ βραχέος καὶ ἀραιοῦ γενείου του διεφαίνοντο τὸ γαυρόχρουν δέρμα τοῦ πάγωνός του καὶ ἐρυθρὰ κηλίδες ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Οἱ συχνοκλειόμενοι ὀφθαλμοὶ προσέδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ ὄψιν θλιβεράν καὶ ἀθλίαν.

Ἐφερε βαθύχρουν καὶ κατατρυπημένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς σάκκον.

Αἱ πολλαὶ πτυχαὶ βράκας ποτὲ οὐρανοχόρου προσέπιπτον περὶ τὴν ὀσφύν του ὡς αἱ πτυχαὶ τῶν ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος σάκκων, δι' ὧν περιβάλλουσι τοὺς κρεμαστοὺς λαμπτήρας, ὅπως προφυλάττωσιν αὐτοὺς κατὰ τῶν μυιδῶν. Ἐκράτει ὑπὸ μᾶλης ἐσκωριασμένον τυφέκιον καὶ ἠδύνατο νὰ ἐκληθῇ, οὕτως ἐνδεδυμένος, ὡς τίμιος κτηματίας χωρίου, ὅστις ἐξῆλθε

τῆς οἰκίας του, ὅπως προφθάσῃ μικρόν τι πτηνὸν ἐντὸς τοῦ κήπου του.

Ἰστατο ὄρθιος καὶ ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς στενωποῦ καὶ ἐβλεπε τὴν προσερχομένην συνοδίαν μετ' ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ μεγάλης περιεργίας, ὥς τις εὐρισκόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς ὃν ὅμως δὲν ἀρέσκουσιν αἱ ἐπισκέψεις. Ὅτε τὰ ὦτα τοῦ πρώτου ὄνου, τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν ἡ Ἐλενίτσα, προσήγγισεν εἰς τὸ στῆθός του, ἡτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν ἱατρὸν μετὰ φιλικοῦ μειδιάματος, ὥς ἐὰν ἐπανεύρισκε παλαιὸν γνῶριμον. Εἶτα δ' εἶπε καλοκαγάρθως :

— Αἰ, κύρ ἱατρέ, καπνόν ;

Ἡ παράδοξος ἐκείνη συνάντησις ἤρесе τῷ Μαυρίκιῳ, ὅστις ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του σιγαροθήκην, πλήρη ἀρωματωδῶν σιγάρων, ἣν προέτεινε πρὸς τὸν ἀξιόλογον ἄνθρωπον, λέγων αὐτῷ :

— Ἰδοῦ, φίλτατε. Ἄλλ' εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, πῶς με γνωρίζεις ;

Πρὶν ἢ ὅμως ὁ ἱατρὸς συμπληρώσῃ τὴν ἐρώτησίν του, ὁ πυρρόθριξ ἀνὴρ ἐσύριζεν, ὥς ἐὰν ἐκάλει τὸν κύνα του. Ἀντὶ δὲ τούτου, ἐνεφανίσθησαν ὀπισθεν βᾶτον τρεῖς κατεργαροὶ μετ' αὐτοῦ, ὅσοις ἡκιστα ἐμπνεούσας ἐμπιστοσύνην. Ἐπλησίασαν καὶ ἔστησαν εἰς ἀπόστασιν ἐξ βημάτων, χωρὶς δὲ νὰ προφέρωσι λέξιν, ἐσκόπευσαν κατὰ τῆς συνοδίας. Οἱ ἀγωγεῖς ἀπεμακρύνθησαν, συναποφέροντες τὸν ὄνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον φορτωθῇ τὰ τρόφιμα. Μεταξὺ τῶν ἀπομεινάντων ἐπεκράτει παγετώδης σιγή. Μετὰ τινα ὅμως λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἤρθωσε τὴν ἀπλὴν ταύτην ἐπιφώνησιν, δι' ἧς οἱ Ἀγγλοὶ συνήθιζουσιν νὰ δηλώσιν, ὅτι ἐπὶ τέλους κατὰ ἐνόησαν :

— Ἄο !

Καὶ αὐτομαχρῶς, δι' αὐτομάτου κινήματος, ὡχυρώθη ὀπισθεν τοῦ ἀλεξηλίου τῆς.

IB'

Ὁ μᾶλλον συγκεκινημένος τοῦ ὁμίλου — οὐχὶ βεβιασμένος τῶν ληστῶν — ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ Μαυρίκιος Βιλφερών, Κύριος δ' οἶδεν, ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο δι' ἑαυτόν, οὔτε διὰ τὴν δεσποινίδα Γούδφωλ.

Διὰ φωνῆς κακοῦ χου καὶ ἑρρίνου, ὁ πυρρόθριξ καὶ βραχύσωμος ἀνὴρ ἐφώνησε πρὸς αὐτόν :

— Σήκωσε τὰ χέρια !

Ὁ ἀτυχὴς νέος, καίτοι ἄκων, ὑπήκουσε· πολύτιμος ὑπαρξὶς ἐξήρτητο ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ληστὰς ὑπακοῆς του.

Ὁ κακοῦργος ἠρεύνησε τὰ θυλακία του, χωρὶς νὰ εὕρῃ ἐν αὐτοῖς ὑποπτόν τι, πλὴν ἑνὸς μαχαίριου, τὸ ὁποῖον κατέσχε μετὰ τὸ ἀπαρέσκον ἦθος διδασκάλου, ὅστις εὕρισκε εἰς τὸ θυλακίον μαθητοῦ ἀπηγορευμένον ἀντικείμενον.

Τὸ ὡρολόγιον, τὸ βαλάντιον καὶ οἱ δακτύλιοι τοῦ ἱατροῦ οὐδαμῶς ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν του. Οἱ λησταὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὸσον μικρὰ πράγματα.

— Τώρα ἐμπρός, εἶπεν. Ὁ κύριος νὰ μὴ προφέρῃ οὔτε λέξιν. Ἐὰν ὁ κύριος μέ-

νη ἡσυχος καὶ ἂν δὲν καταδιωχθῶμεν, δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ, οὔτε διὰ τὸν ἑαυτόν του, οὔτε διὰ ταῖς κοκῶνας.

Ἡ συνοδία ἐπανελάβε τὴν πορείαν τῆς, ἄνευ ἐτέρων διατυπώσεων. Ὁ καιρὸς εἶναι χρήσιμος. Διηυθύνθη, ἐννοεῖται, πρὸς τὰ ὄρη, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκειντο μακρὰν. Ὁ Μαυρίκιος ἐβᾶδιζεν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδίας, ἐν μέσῳ τοῦ πυρρότριχος ἀνδρός καὶ τοῦ ρωμαλεοτέρου τῶν ἐτέρων τριῶν κακούργων. Αἱ δύο κυρίαι ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων, ὁδηγούμεναι ὑπὸ τῶν ἀντικαταστησάντων τοὺς ἀγωγεῖς ληστῶν, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ὁποίων, ἐνεκα τῆς ἀκαθαρσίας τῶν, ἡ Ἐλενίτσα καὶ ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ δὲν ἐστήριζον τὰς χεῖρας. Οὐδεὶς ὠμίλει· αὐτοὶ ἐπίσης οἱ ὄνοι, ὥσει ἐνόουν ὅτι δὲν προὔκειτο περὶ διασκεδαστικῆς ἐκδρομῆς, ἐβᾶδιζον, χωρὶς νὰ περιμένωσι νὰ ψαύῃ ἡ ράβδος τὰ νῶτα αὐτῶν.

Ἡ χώρα καθίστατο, ἐφ' ὅσον προέβαινον, μᾶλλον ἔρημος· αἱ συκαὶ καὶ αἱ ροδιαὶ ἐξέλιπον, πυκνοὶ δὲ θάμνοι ἐφύοντο ἐκατέρωθεν τῆς στενῆς ἀτραποῦ, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐσπαρμένοι μεγάλοι ὀγκόλιθοι. Ἐκαστοτε, διεκρίνετο μακρὰν χωρὶς τις, καταγιγνώσκοντες εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἡ συνοδία ἐφαίνετο τόσον ἡσυχος, ὥστε ὁ χωρὶς ἡδύνατο νὰ ἐκλάβῃ αὐτὴν ὡς ἀποτελούμενην ὑπὸ περιηγητῶν ἐν ἐκδρομῇ. Ἄλλ' ἐὰν ἔτι ἐπίστευε τούναντι, βεβαίως προὔφυλλασσετο τοῦ νὰ το ἐκδηλώσῃ.

Ὁ ἥλιος κατήρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ συνοδία εἶχε βᾶδισει τρία μίλια.

Ὁ ἀτυχὴς Μαυρίκιος, μὴ εἰθισμένος εἰς τόσον μακρὰς πορείας, ἦτο κατὰ κόπον, ἐνῶ εἶναι εὐνόητον, ὅτι οἱ λησταὶ ἡδύνατο νὰ βᾶδιζοι τοιοῦτο τρόπον δι' ὅλου τοῦ βίου τῶν.

Ἐπῆρχετο ἤδη τὸ σκότος, ὅτε ἀφίκοντο εἰς οἰκίσκον, κεκρυμμένον ὀπισθεν τῆς πτυχῆς ὄρους, εἰς ὃν οἱ κακοῦργοι εἰσῆλθον, χωρὶς νὰ λάβωσιν ἄδειαν. Ἀντὶ οἰκίσκου, τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο κατάλυμα ἦτο εἶδος μάνδρας, ἐν ᾗ κατόικουν δύο δυστυχεῖς ποιμένες. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν ληστῶν δὲν συνεκίνησε τοὺς κατοίκους τῆς ἀθλίως καλύβης, δύο δυσειδῆ ὄντα, τῶν ὁποίων ὁ Μαυρίκιος θὰ προὔτιμα τοὺς ληστὰς.

Οἱ λησταὶ ἐξέλεξαν, ἐσφαξαν καὶ ἔψησαν ἕνα ἀμνόν, πάντα δὲ ταῦτα ἐγένοντο τόσον ταχέως, ὅσον ἡμεῖς θὰ ἡσυχολοῦμεθα εἰς τὴν παρασκευὴν ὁμελέτης. Τὸ ψητὸν ἦτο σκληρόν· τί ὅμως νὰ εἰπωμεν καὶ περὶ τοῦ ἄρτου ; Προσθέσατε εἰς τὴν ἀφθονίαν τοῦ παρατεθέντος κρέατος, διαχυγὲς ὀρεινὸν ὕδωρ, τυρόν, κρόμμυα καὶ ... ἀντὶ καρπῶν, τοὺς ὠραιότερους ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ὑγροὺς καὶ λάμποντας, θέλετε δ' ὁμολογήσει, ὅτι ὁ Μαυρίκιος δὲν ἦτο καθόλου ἀξιοθρήνητος. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἦτο ἀπηγορευμένος εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας ν' ἀνοίξωσι τὸ στόμα πρὸς ἄλλην χρῆσιν ἢ ὅπως τρώγωσιν, ἀλλὰ τὸ βλέπειν ἦτο αὐτοῖς ἐπιτετραμμένον, δύο δὲ τοῦλάχιστον

αὐτῶν ἐποιοῦντο εὐρεῖαν χρῆσιν τῆς ἀδείας ταύτης.

Ἡ Ἐλενίτσα δὲν ἐφοβεῖτο. Ἦτο ἐκ φύσεως θαρραλέα, ἄλλως δ' εἶχεν ἀκούσει νὰ διηγῶνται εἰκοσι συμβεβηκότα, ὡς ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαίξε σημαντικὸν μέρος. Χωρὶς νὰ λαλῇ, εὕρισκε τρόπον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν φίλον τῆς :

— Βλέπω, ὅτι φοβεῖσθε δι' ἐμέ. Ἡσυχάσατε. Ἐγώ, ἐφ' ὅσον εἰσθε πλησίον μου, οὐδὲν φοβοῦμαι. Θάρρος. Θὰ ἐξέλθωμεν τῆς σπηκίδος ταύτης. Τὸ τραῦμα τοῦ βαλάντιου δὲν εἶναι θανάσιμον.

Ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίνετο διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης :

— Ἀρκεῖ νὰ ἐξέλθῃτε ἐντεῦθεν ὑγιῆς καὶ ἀβλαβής· τὰ λοιπὰ μοὶ εἶναι ἀδιάφορα.

Φρονῶ μάλιστα ὅτι προσέθετε καὶ ἔτερόν τι, ἀλλ' ἡ Ἐλενίτσα ἐδεικνύετο μὴ ἐννοοῦσα, δέον δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ σιγὴ δὲν ἦτο πρὸς τοῦτο κατάλληλος.

Ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἐφαίνετο ἀπησχολημένη καὶ δυσηρεστημένη. Διατί οἱ λησταὶ ν' ἀφήσωσι νὰ τοῖς ἀφαιρέσωσι μέρος τῶν λαφύρων; Ἡ συνοδία πρέπει ἢ νὰ συλλαμβάνηται ἢ ὄχι· ὁ συλλαμβανόμενος ταξιδιώτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συλληφθῇ μετ' ὅλων τῶν ἀποσκευῶν του καὶ λοιπῶν παραρτημάτων. Ἐὰν ὁ ὄνος μὲ τὰ τρόφιμα ἦτο μεταξὺ τῶν, ἐὰν, ἀντὶ τῶν ἀκατονομάστων ἐκείνων φαγητῶν, οἱ αἰχμάλωτοι εἶχον μετ' ἑαυτῶν τὰ ὀρνίθιά των, τὸν οἶνόν των, τὰ σάνδρις, ἡ θέσις των θὰ ἦτο μᾶλλον ὑποφερτή. Τίς οἶδε ποῦ οἱ λησταὶ θὰ τοὺς ὠδήγουν καὶ εἰς ὁποῖας δοκιμασίας θὰ τοὺς ὑπέβαλλον. Ὅπως ἔχη τις πολὺ θάρρος, δέον νὰ ἔχη τι τουατικὸν εἰς τὸν στόμαχον.

Τοιαύτη ἐπίσης ἐφαίνετο ἡ γνώμη τῶν δύο ὄνων, οἵτινες κατεβίβρωσκον τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς δρᾶκα χάρτου, χωρὶς οὐδὲ φύλλον νὰ χάνωσιν, ὥς ὄνοι ἀκραδάντως πεπεισμένοι, ὅτι τὸ ἔργον των δὲν εἶχεν εἰσέτι λήξει.

Πράγματι δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ὁ πυρρόθριξ ἀνὴρ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως· ἐξῆλθε τῆς καλύβης, πληρώσας τοῖς βοσκοῖς τὴν φιλοξενίαν, διὰ ζωηρὰς χειραφίας. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ ὁ ὀρεινὸς ἀὴρ ψυχρὸς. Οἱ λησταὶ ὅμως εἶχον λάβει πᾶσαν προφύλαξιν· περιέβαλον τὰς δύο κυρίας διὰ δερμάτων προβάτων, ληφθέντων ἴσως εἰς δάνειον παρὰ τῶν ποιμένων.

Ὁ Μαυρίκιος προεπορεύετο μεταξὺ δύο ληστῶν, οἵτινες ἐκράτουν αὐτόν ἀπὸ τῶν βραχιόνων. Μήπως ἵνα τὸν προφυλάττωσιν ἀπὸ τὰ κακὰ βήματα ; Ἐκ τοῦ κρότου τῶν πετάλων τῶν ὄνων ἐνόει, ὅτι ἡ Ἐλενίτσα παρηκολούθει, ἡ δὲ καρδιά του ἀνεσκίρτα ἐκαστοτε ὑπὸ χαρᾶς καὶ φόβου.

Αἶφνης τὸ σκότος ἐγένετο πυκνότερον. Ἡ συνοδία διήρχετο διὰ πυκνοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου ἡ ἀτραπὸς ἦτο τόσον στενὴ, ὥστε οἱ κλάδοι τῶν θάμνων ἐμαστίζον τὸ πρόσωπον τῶν ταξειδιωτῶν. Ἐπὶ τέλους, μετὰ δῖωρον πορείαν, ἐπλησίασε τὸν Μαυρίκιον καὶ τοὺς φύλακας αὐτοῦ

πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θ' ἀπετέλει μέρος τῆς ληστρικῆς συμμορίας καὶ τὸ ὁποῖον συνδιελέχθη χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ πυρρότριχος ἀνδρός. Ταῦτοχρόνως δ' εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἐγένετο ὁρατὴ μεγάλη πυρά, περὶ τὴν ὁποῖαν τέσσαρες ἢ πέντε ἄνδρες ἐκοιμῶντο. Ὁ θόρυβος τῶν προσελθόντων ἀφύπνισεν αὐτούς, οἵτινες, ἐγερθέντες, προσέβλεψαν τοὺς νεοελθόντας μετὰ φαιδρότητος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰδῇ τις ληστὰς ἡττον ἐπιφύους. Οἱ αἰχμαλῶτοι, καθίσαντες περὶ τὴν πυράν, ἠθέλησαν νὰ συνδιαλεχθῶσιν, οὐδεὶς δ' ἠμποδίσεν αὐτούς. Ὁ Μαυρίκιος εἶπε πρὸς τὴν νεάνιδα:

— Ἐλπίζω, ὅτι δὲν εἴσθε πολὺ κουρασμένη καὶ ὅτι δὲν φοβεῖσθε.

— Εἶμαι μὲν πολὺ κουρασμένη, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα, ἐνόσφ ὁμως εἰμαιμαζύ σας, δὲν φοβοῦμαι. Μὲ λυπεῖ μόνον ἡ ἰδέα τῆς θλίψεως τῆς δυστυχοῦς μοι θείας. Ἐλπίζω ὁμως ὅτι αἱ ὑποθέσεις ἡμῶν θὰ τελειώσωσι ταχέως.

— Τίνες ὑποθέσεις; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος, ἀδελφὴ τῶν διοικητικῶν διατυπώσεων τῶν ληστῶν.

— Ὡς ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν περιεργείαν του, ὁ ἀρχιληστὴς ἡτοί ὁ μικρόσωμος καὶ πυρρότριξ ἀνὴρ ἐκάθισε μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς νεάνιδος, ἐπελάβετο δ' ἄνευ προοιμίων τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ποιούμενος χρῆσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀναμίκτου μετ' ἐγχωρίων φράσεων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐλενίτσα διηρμήνευε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος, νομίζω ὅτι ἔχετε προθυμίαν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε, ἐὰν δὲ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, θὰ χωρισθῶμεν ταχέως. Ὅπως μὴ χάνωμεν καιρόν, εἰς τῶν ἀνθρώπων μου θὰ κομίσαι ἐπιστολὴν σας πρὸς φίλους σας εἰς Σμύρνην, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ θελήσετε νὰ γράψετε. Ἡξεύρω τίς εἴσθε καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι, ἐντὸς δύο ὥρων, θὰ εὐρεθῶσιν, ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς σας, τέσσαρες χιλιάδες τουρκικῶν λιρῶν. Ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς θὰ εὕρει τρόπον νὰ λάβῃ τὰ χρήματα καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ μεθ' αὐτοῦ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τὴν αὐτὴν δ' ἐσπέραν, αἱ κυρίαι καὶ ὑμεῖς θὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν Σμύρνην.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Γιάννης, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς μετὰ χαριτισμοῦ.

— Λοιπόν, Γιάννη, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Σμύρνην ταχύτερον ἢ ὅσον λέγεις, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμωμεν τὸ ταχέϊδιον ὁμοῦ. Πιστεύσατε ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπηρετῶ...

— Πῶς! ἀνήκετε εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν;

— Βεβαίως, κύριε Γιάννη. Στοιχηματίζετε, ὅτι, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ ἡμισυ τοῦ πληρώματος ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν μου;

— Ὁ δυστυχὴς Γιάννης δὲν ἐδοκίμασε καὶ ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσαρέσκειάν του.

— Φωτὶά νὰ τους κάψῃ! ἀνέκραξε,

κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

Ἡ τοιαύτη ἀρὰ ἀπηυθύνετο ἀναμφιβόλως κατὰ τῶν ὑποβαλλόντων τὴν ἰδέαν τῆς πράξεώς του, χωρὶς νὰ τῷ δώσωσιν ἀκριβεῖς πληροφορίες. Ἀνῆψε σιγάρον, ἐσκέφθη σοβαρῶς ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά τῆς ὥρας καὶ εἶτα ἐπανελάβε με ὕψος συγκαταβατικόν:

— Θὰ ἐλυπούμην πολὺ διὰ σᾶς, κύριε, ἐὰν τὰ πράγματα ἐλάμβανον τὴν τροπὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐλπίζετε. Ἐὰν καταδιωχθῶμεν, τὸ ὁποῖον θὰ μάθωμεν ἄμέσως, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν πάλιν. Θ' ἀποσυρθῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου καὶ ὑμῶν εἰς τὸ ὄρος Ταῦρον, δι' ἀτραπῶν ἀναμφιβόλως ἀγνώστων εἰς τοὺς ναύτας σας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος δὲν δύνει τοσοῦτον βραχέως ἐν τοῖς ἡμιπεπολιτισμένοις τόποις, ὅσον ἐν ταῖς πόλεσιν. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς εὐτυχίας τοῦ γάμου διαρκεῖ ἐν τοῖς χωρίοις πολὺ περισσότερον. Τοῦλάχιστον διὰ τὸν Δημήτριον καὶ τὴν Μαρίαν διήρκεσεν ἑξ ἡμέρας.

Ἡ Μαρία μετ' ἀφάτου χαρᾶς ἠσθάνθη τὸ πρῶτον λάκτισμα τοῦ ἐν αὐτῇ κυορουμένου ἀνθρωπίσκου, καὶ πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστον ἤκουσε τὴν εἰδῆσιν παρὰ τῆς φίλης συνεύνου ὁ Δημήτριος. Νέαι ὄνειροπολήσεις καὶ νέα σχέδια τοῦ νέου ζεύγους διὰ τὸ πλᾶσμα, ὃν αὐτοί, ὡς ἄλλοι θεοί, ἐγένοντο οἱ δημιουργοί. Τίνα περισσότερον θὰ ὠμοῖαζε τὸ τέκνον των; Τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα; Καὶ ἡ μὲν μήτηρ ἠύχετο νὰ ὁμοιάζῃ τὸν προσφιλεῖ σύζυγον, οὗτος δὲ ἐπόθει νὰ εἶχε τὸ σπάνιον κάλλος καὶ τὰς ἑτι σπανιωτέρας ἀρετὰς τῆς μητρός του. Ἀρὰ γε ἦτο ἄρρεν ἢ θῆλυ; Αἱ εἰκασίαι τῶν πεπειραμένων γυναικῶν ἀντέφασκον πρὸς ἀλλήλας, μόνη δὲ μία βεβαιότης ὑπῆρχεν, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μελαγχροῖνου χρώματος τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ ξανθοῦ τῆς Μαρίας θὰ ἐγεννᾶτο ὃν τι ὑπέρτερον ἀμφοτέρων. Ἡ σκέψις αὕτη ἠυχαρίσκει καὶ τοὺς δύο συζύγους, ἐναβρυνόμενους ὅτι προσήνεγκεν εἰς τὸ φίλον ὃν ἐκάτερος αὐτῶν ὅ, τι εἶχεν. Τέλος μετὰ τὰς διαχύσεις ταύτας ἐπήρξατο ἡ σκέψις ὅτι, δαπανηθεῖσιν καὶ ὅσον οὕτω τέλεον ἐξαντλούμενων πασῶν τῶν οἰκονομιῶν τοῦ μικροῦ οἰκογενειάρχου, ἐπεβάλλετο σπουδαία ἀπόφασις, ἀνάγκη κατεπεύγουσα νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας του, νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ Δημήτριος πυρετωδῶς τὴν ἐργασίαν του πρὶν ἢ ἀπαισία Πενία προτείνῃ τὴν ῥικνὴν αὐτῆς μορφήν καὶ πατήσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ ἀσύλου τοῦτου τῆς Εὐδαιμονίας. Καὶ ἀπεφα-

σίσθη ἡ ἀναχώρησις καὶ ἐπῆλθε σκληρὰ καὶ ἀμείλικτος ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ παρευρεθῇ κατὰ τὰς ὥδινας τοῦ τοκετοῦ τῆς Μαρίας ὁ Δημήτριος καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὸ τέκνον ὁ πατήρ. Μετὰ τὸν ἀθάνατον Βίκτωρα Οὐγγώ, γράψαντα τὸ γιγάντιον ἔργον του, τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῇ βίβει τῆς ἐλληνικῆς λέξεως ΑΝΑΓΚΗ, ἣν εἶδε ποτε κεχαραγμένην ἐν ἡρειπιωμένῳ κτιρίῳ, τίς δύναται νὰ ἔχῃ τὸ θράσος νὰ φιλοσοφήσῃ περὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης λέξεως;

Κλείομεν ἐρμητικῶς τὸ στόμα, χαράσσομεν δὲ μόνον καὶ ἡμεῖς τὴν λέξιν ΑΝΑΓΚΗ! καὶ συντρίβομεν τὸν κάλαμον πρὸ τοῦ μεγάλου τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας υἱοῦ.

Ὁ Δημήτριος, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεδόθη μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὸ ἔργον του, πάντες δὲ διέβλεπον ἐν αὐτῷ ἄνθρωπον θέλοντα νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπὸ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀποχὴν. Τὸ μικρὸν δάνειον, ὅπερ ἀπητήθη διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ὀδοιπορίας καὶ τὰς προχείρους ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας, ἐπληρώθη ἐντὸς ὀλίγου, διότι ὁ ζῆλος τοῦ Δημητρίου, συνδυαζόμενος διηνεκῶς ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πεφιλημένης νεαρᾶς συζύγου καὶ τοῦ ὅσον οὕτω τικτομένου βρέφους, ἦτο ἀκατάβλητος.

Ὁλίγος ἐν τῷ μεταξύ παρήλθε χρόνος καὶ ἀνηγγέλλετο ἐν τῇ κοινῇ ἐπιστολῇ τοῦ χωρίου (ὁρτὰ - μεκτουπού) ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Δημητρίου ἔτεκε θυγάτριον. Τὴν ἀπλὴν ταύτην εἰδῆσιν πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μετὰ χαρᾶς ἤκουσαν, μετ' ἀνυπομονησίας δὲ περιέμενον νὰ μάθωσι καὶ λεπτομερείας. Τῷ ὄντι, τὴν ἐπομένην ἐβδόμαδα ἐλήφθη περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Δημητρίου ἐπιστολή, λεπτομερῶς περιγράφουσα τὰ κατὰ τὸν τοκετόν. Ἡ χαρὰ τοῦ Δημητρίου καὶ τὰ ἀφθόνως ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καταρρεῦσαντα δάκρυα, δάκρυα ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης τῷ Θεῷ διὰ τὴν αἰσίαν ἐκβασίν τοῦ τοκετοῦ καὶ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ μεγάλου τούτου θησαυροῦ, δὲν περιγράφονται. Ἦτο ἤδη πατήρ.

Τί γλυκύτερον τοῦ ὀνόματος τούτου; Τί ἔμελεν αὐτῷ ἂν ἦτο πατήρ κόρης ἢ υἱοῦ; Μήπως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὸ γένος τῶν τικτομένων; Καὶ ἐν τούτοις ἴσως πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἐγνωρίσαμεν ἀνθρώπους βαναυσότατα προσεχθέντας πρὸς τὰς ἐαυτῶν συζύγους, διότι, οἱ γεννάδαί! ἐν ᾧ ἤθελον ἄρρεν, ἢ ἀπρονόητος σύζυγος ἔτεκε θῆλυ. Ὡ! πολὺς ἔτι θὰ παρέλθῃ χρόνος πρὶν ἢ ἡ ἀνθρωπότης συνετισθῇ ἐν πολλοῖς. Ἐν οὐκ ὀλίγοις μέρεσιν, ἰδίᾳ παρὰ πτωχαῖς οἰκονομαίαις, ἡ γέννησις κόρης θεωρεῖται δυστύχημα, ἀποστελλόμενον πρὸς τιμωρίαν τῶν παρεκτροπῶν τῶν γονέων, καὶ ἐν τοῖς τοῖς ἡ παροιμία λέγει: Ὁ καθὲς μετὰ τὴν τύχην του! Ἰσως ὁμως δὲν ἔχουσι καὶ ὁλως διόλου ἄδικον. Τὸ μέλλον, τὸ φοβερόν